

Deimonas

– Eikim, – pasakė balsas, jau spėjęs įgristi per pastarąsias kelias savaites. O gal ir mėnesius. Nebežinau.

– Manai, jam gana? – paklausė kitas, gerai pažįstamas balsas. Jų nemačiau. Visą laiką buvau su užrištomis akimis, kad kankinimai būtų veiksmingesni.

Išgirdau išeinant mane kankinusius vyrus ir užsidarant duris. Tik dabar galėjau atsikvėpti ir leisti sau susiraukti iš skausmo. Nenorėjau jiems suteikti malonumo pamatyti mane kenčiantį. Skaudėjo visą kūną. Jau neprisiminiau, ar buvo bent viena naktis, kai kur nors nemaudė.

Vos tik čia atgabeno, mane pririšo prie medinio kryžiaus, užkimšo burną ir laikė užrištomis akimis. Tokia poza buvo siaubingai nepatogi. Burną užkimšo manydami, kad šūkausiu Elarai arba tiesiog, kad juos nervinsiu. Greičiausiai taip pasielgčiau ir aš.

Man skaudėjo visur. Nežmoniškai. Nebuvo nė akimirkos, kad nejausčiau kūnu tekančio kraujo. Jie ateidavo kiekvieną dieną ir kankindavo, mėgindami ištraukti iš manęs informaciją. Tačiau aš jiems nieko nesakiau. Geriau tegu mane nužudo, bet savo šeimos paslapčių neišduosiu. O galbūt jiems tiesiog patiko mane kankinti. Nežinojau tikrųjų jų motyvų. Nelabai ir rūpėjo.

Dėl Elaros nebuvau toks tikras. Paskutinį kartą mačiau ją tą naktį, kai mus sučiupo Valenai. Ir nė nenutuokiau, ką jie gali jai padaryti. Ar ji vis dar gyva? Ar ją kankina taip pat, kaip mane? Negalėjau pakęsti tokių minčių. Stengiausi apie ją negalvoti, bet negalėjau.

Gerai pagalvojus, net nežinojau, kur mes. Galbūt pas Velenus Zorione? O gal kažkurioje kitoje vietoje? Nuo pat tos akimirkos, kai sučiupo, man užrišo akis. Jie žinojo apie mano galias, todėl ir neleido matyti. Džiaugiausi, kad bent jau neišdūrė man akių.

Kiekvieną čia praleistą dieną galvojau, kaip galėčiau ištrūkti. Ir vienintelė man į galvą šovusi mintis – privalau nusikratyti akių raiščio. Jei tik galėčiau matyti bent vieną iš vyrų, bent akies krašteliu, galėčiau pabėgti.

Kas antrą ar kas trečią dieną ateidavo kažkoks jaunas vaikinasis ir atnešdavo šiek tiek maisto. Nieko įmantraus negaudavau, tik sužiedėjusios duonos ir stiklinę vandens. Maniau, Valenai jau pakankamai prisidirbo nužudę mano brolių, tad daugiau bėdų nenorėjo ir privalėjo mane palaikyti gyvą. Be to, buvau puikus įkaitas ir derybų objektas, tad mano gyvybė buvo svarbi.

Žinojau, kad vaikinasis ateis rytoj, nes nei vakar, nei šiandien maisto negavau, tad jo jau laukiau. Kad ir kaip kvailai ir žeminančiai tai skambėtų.

Stovėdamas priištas prie medinio kryžiaus nuolatos galvojau ir apie savo brolių. Jo paskutinį žvilgsnį į mane ir Elarą. Vos tik prisimindavau Aidaną, man suspausdavo širdį. Niekaip negalėjau susitaikyti su mintimi, kad jis nebegyvas... Atrodė, vos iš čia pasprukęs, jį susitiksiu, ir viskas vėl bus taip, kaip anksčiau. Nesusitaikiau ir su mintimi, kad dabar aš sosto paveldėtojas. Taip ilgai to troškau, bet gavęs tokiomis aplinkybėmis, nebenorėjau. Dabar tai

atrodė labiau kaip bausmė, o ne dovana.

Buvau siaubingai pavargęs. Bet vos tik užmigdavau, pro duris kas nors įeidavo ir mane pažadindavo. Nors mano miegas nebuvo gilus, tačiau man jo reikėjo bet kokio. Miegoti stovinčiam ir pririštam, kai skauda kiekvieną kūno centimetrą, nebuvo labai patogiu...

Sulig kiekviena diena jaučiau, kaip silpsta mano valia. Jaučiau, kaip senka jėgos, o galva nebe tokia sumani. Atrodė, kad tampu visai kitu žmogumi. Ir man tai visai nepatiko. Jei greitai metu nesugalvosiu, kaip iš čia ištrūkti, išprotėsiu.

Miegojau gal valandą. O gal ir dvi. Nežinau. Girdėjau tik savo prižiūrėtoją, kuris vis varstė duris, o pravėręs imdavo pagaliu barškinti į metalinį kibirą, kad prabusčiau. Galiausiai nebegirdėjau ir jo. Buvau toks pavargęs ir taip norėjau miego, kad man niekas neberūpėjo.

Nepamenu, kada paskutinį kartą jaučiau savo rankų pirštus. Abi rankos, nuolat laikomos ištiestos į šalis, jau seniai nutirpo. Stengiausi kaip įmanydamas daugiau judinti pirštus, kad tik į juos patektų bent kiek kraujo, bet nebuvau tikras, ar iš tikrųjų juos judinau. Vienintelis privalumas tas, kad kai ateidavo kankinti ir žalodavo mano rankas, aš nejausdavau skausmo. Arba jausdavau tik truputį.

Vaikinas, kuris atnešdavo man maisto, šiandien atėjo anksti. Paprastai jis ateidavo vakare, kai paukščiai už lango jau būdavo nutilę ir jausdavau vakaro vėsą, bet šiandien atėjo paukščiams dar tik pradėjus čiulbėti. Nors mano akys ir buvo uždengtos, bet pro audinį mačiau, kad lauke šviesu.

– Kur aš? – paklausiau jo, kaip ir kiekvieną kartą. Bet, kaip ir visada, jis man nieko neatsakė.

Pajutau prie lūpų priglundančią sužiedėjusios duonos kriauklę. Nedvejodamas atsikandau. Jei pirmomis įkalinimo dienomis rodydavau savo charakterį ir atsisakydavau maisto, dabar tokios klaidos nė už ką nedaryčiau. Valgyčiau bet ką, ką tik atneštą. Juo labiau, kad žinojau, jog maisto galiu ir nesulaukti. Viskas priklausė nuo Valenų. Mano gyvybė buvo jų rankose.

Kai suvalgiau paskutinį duonos kąsnį, man prie lūpų priglaudė stiklinę vandens. Šis buvo toks gaivinantis ir šaltas, jog atrodė, kad nukeliavo ne į skrandį, o pasklido po visą kūną. Norėjau atsigerti dar, bet jau buvau išgėręs viską, ką vaikinas man buvo atnešęs.

– Dar, – pasakiau ištroškęs, bet išgirdau tik tolstančius jo žingsnius ir užsiveriančias duris.

Vėl likau vienas. Vienu metu ir laukimas, kada kas nors ateis pas mane į vienutę, – tai kita, baisioji, šio įkalinimo pusė. Nors namuose buvau įpratęs būti vienas, bet tai pasirinkdavau pats. O dabar... Kai nežinojau, ko tikėtis kiekvieną kartą subarškant durims, buvo siaubinga.

Tą dieną daugiau nieko nesulaukiau. Kaip ir kitas kelias dienas. Atrodė keista kasdien nepatirti kankinimų. Jau buvau pripratęs prie skausmo ir tų dviejų vyrų kalbų. Galbūt jie pakeitė taktiką ir dabar mane kankins tylą? O galbūt planuoja ką nors siaubingo ir po kelių dienų ateis su koku nauju kankinimo įrenginiu? O gal jie dabar lankosi pas Elarą? Pasimuisčiau nuo tokios minties. Jei taip, tada geriau tegu ateina pas mane, o ją palieka ramybėje. Nežinau kodėl, bet jaučiau pareigą ją apsaugoti, nors dabar nieko negalėjau padaryti. Prisiekiu Dievais,

jei jie kankina Elarą, aš visus išžudysiu...